

PARAULA I VIDA

Dons del cor de Crist

«**D**ons del Cor de Crist per a l'Església i per al món», així ha definit el Papa Benet XVI els sacerdots, i amb ells, els qui es preparen al sacerdoci. El diumenge més proper a la festa de Sant Josep, celebrem cada any el Dia del Seminari. Amb acció de gràcies, ens fixem en els sacerdots estimats del nostre presbiteri diocesà, i en els 7 seminaristes d'Urgell així com els de tot el món, que ara es

preparen per al ministeri. Preguem per ells i ajudem el nostre Seminari diocesà, «nineta dels ulls del bisbe» —com s'ha dit que és—, i lloc molt estimat dels preveres i de tots els fidels. Necessitem bons sacerdots que ens prediquin la Paraula, que ens donin els sacraments de Crist, i que ens guiïn cap a Déu amb el testimoniatge

coherent i convincent de la seva vida apostòlica. Per això demanem amb insistència a l'Amo dels sembrats.

Precisament el Papa ha escrit recentment als seminaristes d'arreu del món que s'han posat en camí cap al ministeri sacerdotal, per donar-los ànims, ja que sovint han d'afrontar moltes objeccions a la seva vocació i opinions contràries desanimadores, que veuen el ministeri com una cosa del passat que hauria de desaparèixer. El cert és que els homes continuaran tenint necessitat de Déu, a pesar dels avenços tecnològics, i necessitaran dels sacerdots. Ens diu Benet XVI: «Sense Déu la vida es torna buida, i tot resulta insuficient. Déu està viu, i necessita homes que visquin per a Ell i que el portin als altres. Té sentit ser sacerdot: el món mentre existeixi necessita sacerdots i pastors, avui, demà i sempre» (*Carta als seminaristes* 18.10.2010).

El lema d'enguany del Dia del Seminari és «**El sacerdot do de Déu per al món**». Totes les persones del món són els seus amics, pels quals vol donar la seva vida, a semblança del Crist el bon Pastor «que dona la vida per les ovelles» (Jo 10,15): infants i joves, matrimonis i ancians, malalts, gent de la cultura i del món obrer, gent de la ciutat, del camp i dels poblets, persones soles, moribunds, pobres, emigrants, empresonats... Tot el món és la seva parròquia. Per això un capellà és un do immens per al poble de Déu i per a tothom. L'afaiçona la mateixa caritat de Crist, i ell és el primer treballador de la civilització de l'amor que vol fer arribar a tots els cors, a totes les necessitats, a tots els rostres, a totes les edats... a tothom, l'amor de Déu. No és només que el sacerdot sigui portador dels dons de Déu —que ho és— sinó que ell mateix ha estat fet com un do de Déu. I el que podem fer és donar gràcies pels seminaristes i pels sacerdots! No són uns funcionaris del sagrat, ni els representants d'una institució freda, o figures decoratives d'un paisatge caducat... Són els portadors d'una gràcia divina que els envaeix i que es difon en els qui troben; són espurnes de la veritat i mans caritatives que acompanyen, sostenen, animen... Són xiprers que fan mirar amunt, cap a Déu... Són cèlbes i són de tots, amb amor tendre i universal. I es deixen «menjar» per tots. **Són... «un altre Crist»!** I així els hem d'estimar i venerar, malgrat les deficiències que puguin tenir o les febleses que ens mostrin.

Donem gràcies pels sacerdots que hem conegut i que ens han donat un bon exemple, que ens han ajudat en algun moment de la vida... I preguem perquè el Senyor ens continuï enviant bons sacerdots, homes de Déu obedients, pobres i entregats, que prediquin al món amb la seva paraula i la seva vida, que siguin encarnats, autèntics i creïbles!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Preguem per les vocacions

► Amb motiu del Dia del Seminari es proposa fer aquesta oració: Senyor Jesús, que ens vèreu prometre: «demaneu, i Déu us donarà; cerqueu, i trobareu; truqueu, i Déu us obrirà», regaleu-nos les vocacions sacerdotals que tant necessita la vostra Església i el món d'avui. Feu que les famílies siguin el camp fèrtil on puguin arrelar. Beneïu el treball apostòlic de catequistes i educadors, perquè aconseguixin desvetllar i madurar la vocació sacerdotal d'aquells que vós, Senyor, heu escollit per al vostre servei. Il·lumineu la tasca educativa dels formadors del Seminari perquè creïn un veritable cenacle on la trobada amb vós ajudi cada seminarista a configurar el seu cor, de Bon pastor, amb el vostre. Que Santa Maria, Reina dels Apòstols, porti de la mà els seminaristes i sacerdots perquè siguin realment glòria de l'Església i un veritable do per al món. Amén.

GLOSSA

La Moreneta somriu

Un mossèn jove és a Montserrat, amb la seva mare, passant-hi uns dies. El pare traspassà ja. Els veig junts, passejant, aprofitant el sol del migdia; anant cap a la basílica, responent al toc de les campanes... Mare i fill, l'un al costat de l'altre. La figura petita de la mare viu la seguretat de la proximitat del fill: veure'l concelebrar l'Eucaristia, seguir junts la litúrgia de les hores, compartir el diàleg en unes sobretauls sense pressa, gaudir de la natura que, propera, acull les caminades.

Els pensaments de la mare: els records de quan el fill era infant, l'aprenentatge de les primeres pregàries; la vivència de la soledat, sabent que el fill és per als altres. Passejar agafada al seu braç fort, suport en la vellesa; el temor de perdre'l quan va anar al Seminari, la joia del dia de l'ordenació; l'emoció de la missa nova i de la comunió de mans del fill; les primeres responsabilitats del senyor vicari, la seva preocupació pels joves i pels més desvalguts de la parròquia... «El pare em tractava realment com un fill, la mare m'estimava tendrament» (*Pr 4,3*).

Els pensaments del fill: fer costat a la mare en la vellesa tot recordant el que ha fet per mi, tot el que m'ha donat; l'apropament a Déu, tot just despertant a la vida, agafat de la seva mà i a la seva

pietat senzilla i arrelada; passejar i entotsolar-nos, embolcallats per la grandesa del Déu de la vida; sentir-nos a prop l'un de l'altre en la paraula i en el silenci carregats de densitat i sentit; recordar quan vaig compartir amb ella el sentiment de crida, de seguiment, que m'envaïa; el pa i el vi que oferiren la mare i el pare per celebrar l'Eucaristia tot just ordenat... «Honra la teva mare. No l'abandonis mai mentre visqui. Que es pugui complaure en tot el que facis, no li donis cap disgust en res» (*Tb 4,3*).

En aquests dies d'estada a la muntanya santa, Maria de Montserrat acull les seves pregàries: Mare, et demano per les nostres mares. Pel que han fet i fan per nosaltres. Per les qui et donen gràcies pels seus fills. Per les que, donant-te les gràcies, et demanen paraules i silencis encertats per acompanyar-nos... Mare, us demano pels fills sacerdots, que sota l'esguard del vostre Fill siguin fidels a la seva crida i que, construint Església, es lliurin al servei dels qui els envolten, que en el lliurament trobin la pau i l'amor del Pare...

I la Moreneta, que sap molt bé el que és tenir un fill per als altres, s'ho mira amb tendresa. I somriu.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

► El sentíem (el Sacrifici) com mai l'haguéssim sentit i ens penetrava amb una virtut nova i actual com sols poguessin haver-la experimentada els primers cristians perseguits i amagats en un racó de les catacumbes, delitant-se majorment entre el perill i la negació, en la iniciació del Misteri redemptor.

I llavors m'assaltà el pensament, el sentiment que la Missa sempre hauria d'oïr-se així, tremolant, i me semblà que després d'oferir el Sacrifici, el capellà se girava de cara a la gent que anaven entrant encara pel portal sense porta, la gent del carrer, corpses al passar de veure al descobert la celebració del Sant Misteri i aturant-s'hi encantats; que el capellà —dic— es girava i els deia, cridant, a la gentada: «Entreu, entreu, la porta és ben oberta.»

(«L'Església cremada». *La Veu de Catalunya*, 18-12-1909)

DIUMENGE II DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per a beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.»

Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Ell ens ha salvat i ens ha cridat amb una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la Bona Nova de l'Evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta, i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això, quan els cobrí un núvol lluminós i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús, s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti un gran pueblo, te bendeciré, haré famoso tu nombre, y será una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan. Con tu nombre se bendecirán todas las familias del mundo.»

Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 1,8b-10)

Querido hermano:

Toma parte en los duros trabajos del Evangelio, según la fuerza de Dios.

Él nos salvó y nos llamó a una vida santa, no por nuestros méritos, sino porque, desde tiempo inmemorial, Dios dispuso darnos su gracia, por medio de Jesucristo; y ahora, esa gracia se ha manifestado al aparecer nuestro Salvador Jesucristo, que destruyó la muerte y sacó a la luz la vida inmortal, por medio del Evangelio.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan y se los llevó aparte a una montaña alta. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. Y se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él.

Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bien se está aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías.» Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra, y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, mi predilecto. Escuchadlo.» Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis.»

Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo. Cuando bajaban de la montaña, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos.»

La Transfiguració (fragment), pintura de Giovanni Bellini. Museu Nacional de Nàpols (Itàlia)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38 ■ **dimarts**: Is 1, 10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12 ■ **dimecres**: Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28 ■ **dijous**: Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31 □ **divendres**: Is 7,10-14;8, 10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38 ■ **dissabte**: Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32 ■ **diumenge** vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.): Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jn 4,5-42 (o més breu: 4,5-15.19b-26.39a. 40-42).

Avegades la vida pot resultar monòtona, grisa, rutinària, sense sentit. O fins i tot pot ser plena de sofriments, d'incerteses i de maldecaps.

Quanta gent veu les coses de tal manera que cau en el desànim i la depressió. Una constatació dels problemes i les limitacions de la pròpia realitat porta moltes persones a sentir-se sense forces per continuar lluitant. I en canvi, la vida sempre té sentit i sempre val la pena.

Jesús també tenia motius suficients per fer una lectura negativa de la seva situació. De fet, els seus seguidors estaven desconcertats. Jesús s'havia fet conscient de quin seria el seu destí. Havia anunciat ja als dei-

xebles que, un cop arribats a Jerusalem, seria rebutjat per les autoritats i condemnat a una mort injusta i violenta. Tot plegat resultava prou incomprendible i dur d'acceptar. Després d'haver passat fent el bé i proclamant un missatge d'amor i de perdó, es trobava a punt de ser perseguit i maltractat.

La transfiguració és un moment de llum intensa en aquest camí de foscor. Els deixebles que puguen amb Jesús a la muntanya tenen l'oportunitat de tastar una anticipació de la glòria de Jesús ressuscitat. Perquè, efectivament, ell mateix els havia anunciat també que la mort no seria el final. Més enllà del sepulcre ell hi entreveia amb certesa la perspecti-

va de la resurrecció. Era capaç de creure i de confiar contra totes les aparences, perquè sabia que Déu era amb ell.

Segur que tots hem tingut alguna experiència, petita o gran, de transfiguració, i hem vist esclatxos de llum en situacions de desconcert.

Hem de treure'n la força i l'esperança per continuar endavant amb decisió i amb il·lusió. Les dificultats del camí, les reals i les aparents, no han de ser suficients per fer perdre la confiança en el sentit i en el destí positiu de la vida. Posar la mirada en Jesús ha d'ajudar a vèncer qualsevol temptació de desànim.

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Una espiritualitat encarnada

El llibre *Històries i personatges* és el resultat dels cursos i conferències que he impartit durant els darrers anys sobre els temes bíblics. Els contextos han estat ben diferents: alumnes d'institucions de formació teològica, comunitats religioses, mestres i profes-

sors, grups de pregària, agents de pastoral... L'objectiu era sempre el mateix, establir un diàleg entre l'experiència quotidiana i la Bíblia per mostrar-ne la vigència; perquè, sovint, en la societat de les tecnologies de la informació, ens preguntem pel sentit d'aquest llibre mil·lenni.

En especial vull destacar un curs en concret. Vaig acceptar un repte prou temptador: acompanyar un grup de joves, procedents de diversos entorns eclesials, en el complicat procés de discerniment de les seves vocacions particulars. Acompanyar aquests nois i noies en un curs de formació representava un repte extraordinari.

En aquest context va néixer un curs titulat «Una espiritualitat encarnada». L'objectiu principal era presentar com diversos personatges bíblics eren capaços de descobrir la presència de Déu en la seva història.

Durant unes quantes setmanes vam treballar diversos fragments bíblics a partir del testimoni de diferents personatges.

La preparació de les classes significava per a mi un temps de reflexió sobre textos que ja havia analitzat anteriorment, però la repercussió sobre unes vides concretes m'obligava a no centrar-me únicament en els aspectes acadèmics. A més, les qüestions plantejades en cada sessió em van orientar per adaptar les exposicions a les seves inquietuds i d'aquesta manera articular la reflexió bíblica a partir de continguts molt vivencials.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

El sacerdote

J.E. Lacordaire, fraile dominico, célebre orador sagrado, miembro de la Real Academia Francesa y conferenciante, escribió sobre el sacerdote:

- «Vivir en medio del mundo, pero sin ser del mundo.
- Ser miembro de cada familia, sin atarse a ninguna.
- Participar de todos los sufrimientos.
- Ser el confidente de todos los secretos.
- Sanar todo tipo de heridas.
- Ir de los hombres a Dios, para ofrecerle sus trabajos y sus alegrías.
- Volver de Dios a los hombres, ofreciéndoles el perdón y la esperanza.
- Tener un corazón ardiente de caridad.
- Un corazón firme como el bronce en medio del vicio.
- Enseñar y perdonar; consolar y sanar.
- Bendecir siempre...
- ¡Qué vida, Dios mío!
- Y esta es tu vida, ¡oh sacerdote de Jesucristo!»

Paul Claudel pedía: «Necesitamos sacerdotes que nos den el alma y el cuerpo de Dios, juntamente con su propia alma y cuerpo.»

San Ignacio de Antioquia, mártir en Roma el año 107, afirmaba: «Hay una cosa importante en la vida: haber encontrado a Cristo Jesús y seguirle.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

20. ✠ Diumenge II de Quaresma. Sant Ambrós de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. Dilluns. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. Dimarts. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. Dimecres. Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelo-

na, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrojevo (†1606), bisbe de Lima.

24. Dijous. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. Divendres. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret, anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, màrtir.

26. Dissabte. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

LAS BIENAVENTURANZAS

Espiritualidad y salud

En las ocho bienaventuranzas nos indica Jesús el camino hacia la cima sobre la que Dios ilumina todo cuanto hay en nosotros. Si somos iluminados por Dios, hemos llegado a la meta, y nuestra vida se ha logrado de verdad.

En la interpretación de la Biblia, la Iglesia primitiva tuvo siempre presentes también la filosofía y la sabiduría griegas. Para ella, el camino cristiano es un camino de sanación. San Benito, el padre del monacato occidental, no sólo reflexionó sobre ello desde el punto de vista teórico, sino que además formuló una regla según la cual deben vivir los monjes.

Ahora bien, esta regla corresponde al arte de vivir de una manera sana. Benito establece un orden que hace bien al monje, que introduce el orden en su vida. Benito está convencido de que quien confía en el orden que él propone, asume un orden interior y, de este modo, vive sanamente.

En el capítulo 4 de su Regla, enumera Benito 74 instrumentos de las buenas obras. Los define como instrumentos del *ars spiritualis*, el «arte espiritual». Los instrumentos que Benito enumera corresponden a los diez mandamientos, las obras de misericordia y los consejos espirituales, tomados en su mayor parte de la Sagrada Escritura. De este modo retoma las ocho bienaventuranzas, pero no literalmente, sino según el sentido. Benito comprende, por tanto, las bienaventuranzas como instrumentos importantes para dominar el arte espiritual.

La tradición espiritual es, para él, un arte de la vida espiritual y, en definitiva, también de la vida sana. De hecho, Benito no separa la vida espiritual de la vida sana o feliz. Considera decisivo que el monje aprenda la alegría de vivir. Para conseguirlo, ha de acudir a la escuela del Señor. Allí aprende el monje a vivir espiritualmente y, a la vez, a vivir sanamente.

Anselm Grün

(*Las bienaventuranzas. Un camino de plenitud*. Ed. Sal Terrae, 2009)

ENTREVISTA

JOSEP RODRÍGUEZ FERNÁNDEZ

Una crida a 24.000 peus

Mn. Josep Rodríguez s'ha sentit, des de molt jove, cridat per Déu. No obstant això, el seu procés vocacional ha transcorregut «com un riu, que ara surt i ara no surt», però ha anat vivint la seva fe i la seva resposta a la crida en un entorn favorable i molt marcat per l'exemple de preveres que l'han posat «en el camí». Arran d'una conversa amb el cardenal Lluís Martínez Sistach, durant un viatge d'avió entre Madrid i Barcelona, a 24.000 peus d'alçada, va acabar de veure clar que havia de deixar la seva ocupació professional i entrar al Seminari. Ahir va rebre l'ordenació sacerdotal, als 55 anys, al costat de Ramon Santos i José Fernando Campoverde, a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, de mans del cardenal Lluís.

El seu procés vocacional el va iniciar en un monestir...

Sí, l'any 1982 vaig iniciar el noviciat al Monestir de Solius, on vaig viure una experiència curta, però intensa. En especial, l'experiència del silenci, tant l'interior com l'exterior —que són els que ajuden a aprofundir i a viure la vida en plenitud—, i l'experiència de la pregària, totes dues viscudes intensament en un entorn natural i comunitari molt adequat per a l'escolta del diàleg amb Déu que és la vocació. De nou la ruta no fou fàcil i el camí de Déu i el de l'home era diferent, però tinc la certesa que quan Déu et crida no et deixa a mig camí, per difícil que siguin les seves rutes.

I va demanar d'entrar al Seminari. Per què?

Perquè era conscient de tenir les condicions personals adequades per a consolidar el discerniment vocacional obert al Sagrament de l'Orde, i això estava avalat per les actituds i aptituds per fer el procés vocacional, i per les garanties d'una vida de fe i cristiana, conscient que el temps del Seminari és per discernir i enfortir la vocació i que és també una Comunitat educativa en camí per enfortir els pilars bàsics.

Haver tingut una vida professional prèvia l'ha ajudat a fer aquest pas?

I tant! L'experiència viscuda ha estat molt important perquè prens consciència, en el meu cas mitjançant el dolor i el patiment, que realment Déu t'ofereix de nou una oportunitat per a la teva vida i t'adones que Ell mai t'abandona i vol continuar amb aquella obra que ja havia començat en mi de jove. A partir d'aquí, la meua vida es transforma i pren un únic rumb: l'entrega a la persona de Jesús, al servei de la Comunitat i de l'Església.

Òscar Bardají i Martín

Exercicis espirituals per a preveres

Un moment dels exercicis

La primera setmana de març es va dur a terme, a la Casa d'Espiritualitat del Sant de Crist de Balaguer, una tanda d'exercicis espirituals en la que van participar 27 sacerdots del bisbat d'Urgell. Els dirigí el P. Jesús Renau s.j., a través de tres meditacions diàries comunitàries al voltant de la Paraula de Déu i l'acompanyament personal, el camí de recolliment i d'aprofundiment de la vida espiritual dels preveres participants. Divendres, 4 de març, Mons. Joan-Enric Vives presidí l'Eucaristia de la CEE.

Mons. Vives, membre de la Comissió d'Economia de la CEE

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, ha estat reelegit membre del Consell d'Economia, juntament amb Mons. Antonio Algora, Bisbe de Ciudad Real i Mons. Rafael Palmero Ramos, Bisbe d'Orihuela-Alicante, de la Conferència Episcopal Espanyola. La designació com a membre d'aquest Consell, ha estat decidida per votació en l'assemblea de la CEE celebrada a Madrid.

En aquesta nova etapa que s'enceta ara, hi ha d'altres bisbes catalans en els diferents òrgans de la CEE. Mons. Lluís Martínez Sistach, ha estat designat President de la Comissió Episcopal de Litúrgia; Mons. Joan Piris seguirà en el càrrec de President de la Comissió de Mitjans de Comunicació; Mons. Josep Àngel Sáiz Meneses, ha estat elegit President de la Comissió de Seminaris i Universitats; Mons. Sebastià Taltavull Anglada ha estat elegit President de la Comissió de Pastoral; Mons. Agustí Cortés Soriano ha estat designat Responsable de la Subcomissió d'Universitats; i Mons. Xavier Salinas ha estat reelegit President de la Subcomissió de Catequesi.

La VI Jornada de la Pastoral de la Salut acull a un centenar de professionals

Prop d'un centenar de treballadors d'hospitals, de l'àmbit sociosanitari, de residències geriàtriques, de familiars i de voluntaris, de diferents punts del Bisbat d'Urgell es van trobar a Balaguer per entendre millor i poder estar més a prop dels joves en l'experiència de la salut i la malaltia. La ponent de la jornada va ser la Dra. Montserrat Esquerda, Delegada de Pastoral de la Salut del Bisbat de Lleida i metgessa, especialitzada amb Pediatria i Psicologia, esposa i mare de dos fills. Va presidir la jornada de treball Mons. Joan-Enric Vives, i hi van assistir també sacerdots, seminaristes i membres de l'Hospitalitat de Lourdes.

La Dra. Esquerda va iniciar la ponència parlant de l'acompanyament als joves en situacions de patiment. En aquest sentit, va fer un retrat dels joves i la societat actual i els trets que presenta el col·lectiu: indiferència, religió viscuda a la carta que conviu amb el sentit religiós ancestral, valoració extraordinària del col·lectiu en el que es mou, de la centralitat de l'individu, immersió en la cultura de la satisfacció, creació de nous valors sobre el canvi i la inestabilitat, activitat excessiva, abandonament físic en alguns casos, incoherència, manca de suport en la família...

Per a la ponent hi ha factors de risc en salut i factors de protecció. Entre les conductes de risc, va citar els «límits del propi cos»: hàbits de salut (alimentació), sexualitat, tabac, alcohol, drogues, seguretat vial, oci. I entre els factors de protecció: autoestima, família (bona comunicació, coherència i congruència, afectivitat, LÍMITS), escola (suport a la família) i lleure (lleure amb sentit: esports, catequesi, grups de reflexió de vida...).

Com apropar-nos als joves en malaltia o patiment? Sobre aquesta qüestió va recordar la cita del bon samarità (Lc 10,30-37), i va encoratjar als assistents a ésser conscients, a tenir compassió, a apropar-se, a tenir-ne cura i fer un acompanyament, i posar en relleu el compromís.

Entre les propostes, remarquem:

- La cura i l'acompanyament,
- Dins de l'Església hi ha llums i foscors, intentar donar a conèixer les llums que no han vist.
- Apropar-nos a la situació de patiment.
- Aprofitar tots els recursos possibles per a una bona comunicació.
- Oferir i arribar allà on es pugui.
- Apropar-nos a la situació de sofriment amb comprensió.
- Saber acollir la seva tristesa, ansietat, culpa, ràbia, etc...
- Respectar sempre els seus silencis i angoixes.
- Intentar que en el seu procés, «després d'escoltar cregui, creient, esperi i esperant estimi» (Sant Agustí).

Mons. Vives, a l'homenatge a Huertas Claveria

L'homenatge va acollir unes 200 persones

L'Arquebisbe d'Urgell participà, el passat 21 de febrer a l'acte d'inauguració de l'exposició «Passió, compromís i honradesa» en honor del periodista Josep Maria Huertas Claveria (1939-2007) al Palau Robert de Barcelona, amb qui l'unia una gran amistat personal i de família. Josep Maria Huertas va participar en la Revista de barri «4 Cantons» promoguda des de la Parròquia de Santa Maria del Taulat, i on va compartir el gust pel periodisme amb Mons. Vives, que aleshores era Rector de la Parròquia. Durant la taula rodona amb la qual s'ha inaugurat l'exposició, s'han destacat els aspectes més rellevants de la trajectòria humana i professional del periodista i ha estat posat també en relleu el seu perfil religiós com a «cristià de base». L'exposició, oberta fins al dia 3 d'abril, repassa el moviment obrer i els canvis urbanístics de la ciutat de Barcelona a partir dels treballs de Huertas. A través d'audiovisuals, fotografies i textos de professionals, coneguts, amics i familiars, es repassa l'empremta d'un reconegut professional de la comunicació, molt vinculat al barri del Poblenou de Barcelona, posant l'èmfasi en el seu compromís a favor de la justícia social i la llibertat d'expressió.

Eucaristia i unció de malalts a Guissona el dia 23

El proper dia 23 de març, Mons. Joan-Enric presidirà a dos quarts d'onze del matí l'Eucaristia, i administrarà la unció dels malalts a la parròquia de Guissona. Hi participaran també els ancians de la Residència geriàtrica de Guissona. Aquell mateix dia, Mons. Vives mantindrà una trobada amb els confirmands de Les Pallargues i de Guissona.

Identitat, ètica i cultura hospitalària

Dimarts 23 de febrer, Mons. Joan-Enric Vives va impartir una conferència al II curs teòric-pràctic sobre «Identitat, ètica i cultura hospitalària», organitzat per la Comissió d'Integració de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús.

Es va dur a terme a l'hospital Sant Rafael de la Vall d'Hebron de Barcelona. Mons. Vives va tractar sobre el perfil del professional hospitalari en la seva dimensió humana, espiritual i professional. Una trentena de metges, gerents i assistents hospitalaris, provinents dels centres sanitaris que aquesta congregació regenta a Catalunya i Aragó, van seguir les reflexions de Mons. Vives i el diàleg que ha establert successivament amb els assistents.

A l'inici de la seva intervenció, Mons. Vives, que és coneixedor de l'activitat de les Germanes Hospitalàries des de fa molts d'anys, va lloar el seu qualificat i generós servei, tot seguint l'exemple del seu fundador, sant Benet Menni (1841-1914), el qual exhortava les seves filles espirituals que:

«Una persona val més que tot el món» (Carta 144).

La conferència s'articulà al voltant de cinc punts:

—Els voluntaris de l'Evangelí: reflexió a manera de *lectio divina* sobre la figura dels quatre homes que portaven la llitera del paralític fins als peus de Jesús (cf. Mc 2,1-12) com a models dels professionals hospitalaris (intrèpids, posen al servei de la persona necessitada les pròpies capacitats, fan el bé però passen desapercebuts, saben desaparèixer quan ja no cal, ajuden les persones a tirar endavant...).

—Mirada a Crist i a l'Església: fer com el Bon Samarità que es fa càrrec de la persona necessitada (cf. Lc 10,25-37), ajudant els malalts i alhora tenint present que Jesús s'identifica amb el ma-

lalt (cf. Mt 25,36: «estava malalt i em va visitar»), ser conscients que hem de ser expressió de l'Església que fa visible l'amor de Déu (cf. sant Joan de la Creu: «Posa amor on no hi ha amor i en treu-ràs amor»).

—Mirada a la nostra societat: exposició d'algunes dades estadístiques actuals.

—Mirada als centres catòlics del món: 114.738 institucions sanitàries catòliques arreu del món testimonien una cultura de la vida amb coherència ètica, donen valor al sofriment humà, viuen la compassió cristiana («patir amb») a la llum de la fe, s'escarrassen pels malalts i les seves famílies.

—Perfil del professional hospitalari: bon professional que es manté posat al dia, humil i entregat, que desvetlla el sentit de la vida i creu en la centralitat de l'amor de Déu. Ferm en la defensa de la vida i respectuós amb l'ètica que ensenya l'Església. Amb opció pels més pobres i servint els malalts i les seves famílies.